

Mijn terugkeer naar de hel

Sarah Forsyth bij Boekerij:

Mijn leven in de hel
Mijn terugkeer naar de hel

Sarah Forsyth en Tim Tate

Mijn terugkeer naar de hel

Een gewoon Engels meisje werd gedwongen
als prostituee te werken. Ze ontsnapte, maar keert
nu terug naar de Amsterdamse Wallen om lotgenoten
te helpen.

Vertaald door Janet Limonard

ISBN 978-90-225-9559-6
ISBN 978-94-023-1880-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6526-3 (audio)
NUR 402

Oorspronkelijke titel: *Slave girl: Return to Hell*
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam/
Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2013 Sarah Forsyth & TimTate. Originally published in the English language in the UK by John Blake Publishing, an imprint of Bonnier Books UK Limited, London

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan slachtoffers van vrouwenhandel en seksslavernij, waar ook ter wereld. Het is tevens opgedragen aan alle dappere mannen en vrouwen die hun leven geven om dit moderne kwaad uit te roeien.

Inhoud

Voorwoord 9

Inleiding 15

- 1 De negen cirkels van de hel 19
- 2 Het kind waar je zo veel tranen om gehuild hebt,
mag niet verloren gaan 35
- 3 Het besluit 47
- 4 De olifant en de blindemannen 54
- 5 De last van schoonheid 87
- 6 Toepassing van wetenschap 122
- 7 Project 1012 134
- 8 Witheet 178
- 9 Over engelen en naalden 202
- 10 De olifant in de kamer 221
- 11 Liefde 238

Nawoord 255

Vijf dingen die je kunt doen 261

Bronnen 265

Voorwoord

Dit boek begon met een e-mail en een brief.

De brief was afkomstig van een lezer van *Mijn leven in de hel*. Daarin wordt het verhaal verteld van Sarah Forsyth, over hoe ze werd misleid en in de internationale seksslavernij terecht kwam, en haar moeizame strijd van vallen en opstaan om zich uit de lange tentakels ervan te bevrijden. Of wij wel hadden stilgestaan bij het grotere plaatje, was de vraag in de brief. Wisten wij wel dat er volgens een conservatieve schatting nog steeds 27 miljoen slaven op de wereld zijn – meer dan twee keer zoveel mannen, vrouwen en kinderen als in de verschrikkelijke 350 jaar lange internationale slavenhandel in Afrika waren opgepakt en weggevoerd?

Tot mijn schande was het antwoord in beide gevallen nee. Ik had geen idee dat er nog steeds slavernij bestond, laat staan op zo'n grote schaal. De slavernij was 250 jaar geleden toch afgeschaft? Wie waren deze mannen en vrouwen dan? Waar waren zij? Hoe waren ze in de slavernij beland en om wat voor soort slavernij ging het? En hoe kon dat in vredesnaam mogelijk zijn in een wereld waar slavernij in elk land verboden was?

Die onbeantwoorde vragen leidden ertoe dat ik een heel jaar van mijn werkzame leven heb besteed aan onderzoek naar moderne slavernij in al haar vormen. Het ging niet om 'slaven-

arbeid' zoals de onmiskenbare uitbuiting van laagbetaalde arbeiders door luie journalisten wordt genoemd, maar om echte, onvervalste slavernij. Mensen die tegen hun wil worden vastgehouden en gedwongen worden zonder salaris te werken, en bedreigd, geslagen of zelfs vermoord worden als ze proberen te vluchten.

Het resultaat was de achtdelige documentairereeks *Slavery: A 21st Century Evil*, die over de hele wereld is uitgezonden en waarin de verhalen van moderne slaven in zeer uiteenlopende landen als Brazilië, Pakistan, India, Haïti, Thailand en China werden verteld. Maar het waren niet deze landen, vaak ver weg gelegen, die voor de grootste verrassing zorgden, want slavernij wordt tenslotte altijd in verband gebracht met armoede, die endemisch is in Haïtiaanse achterbuurten of in afgelegen dorpen in Zuidoost-Azië. Het meest verontrustend was het bloeiende bestaan van slavernij in rijke, ontwikkelde landen in de zogenoemde Eerste Wereld. En niet alleen verontrustend omdat Amerika, Nederland en Groot-Brittannië tweehonderd jaar geleden vooropliepen bij de afschaffing van de slavenhandel (de Verenigde Staten werden zelfs verscheurd door vier verschrikkelijke jaren van burgeroorlog waarin werd gevochten voor de vrijmaking van slaven). Wat echt hard aankwam, was het grimmige feit dat wij in het geïndustrialiseerde Westen ons allemaal in hoge mate schuldig maken aan slavernij. Eigenlijk zijn wij allemaal slavenmeesters.

De instinctieve reactie op zo'n choquerende opmerking is vanzelfsprekend ontkenning. De eerste keer dat ze dat tegen mij zeiden, voelde ik me zelfs even beledigd. In het gunstigste geval was ik bereid toe te geven dat, als dat waar was, ik me er niet van bewust was, en dat ik daarom niet medeplichtig was. Er zit natuurlijk een kern van waarheid in dat argument. Niemand van ons zou willens en wetens slavernij toestaan of goedkeuren,

maar er is overduidelijk bewijs dat wij als consument vaak profijt hebben van de dwangarbeid van slaven. Van de auto's waarin we rijden tot de technologie die we als vanzelfsprekend ervaren: de normaalste spullen en diensten die wij gebruiken worden bezoedeld doordat ze vervaardigd zijn door slaven. Waarom weten wij daar dan niets van? Natuurlijk doen producenten, en ook sommige landen, heel erg hun best om de herkomst van die producten te verbergen. Kan er van ons worden verwacht dat wij bij elk product ijverig naspeuring doen om er zeker van te zijn dat er bij de productie geen sprake was geweest van dwangarbeid?

Aan het eind van dit boek proberen we een antwoord te geven op die moeilijke vraag, maar er is één soort slavernij in de eenentwintigste eeuw waarover we niet kunnen zeggen dat we er niets van wisten. De slachtoffers zijn zichtbaar, in sommige landen zelfs zeer zichtbaar, voor iedereen die door een stad loopt of de achterafstraatjes bewandelt.

Volgens de meeste schattingen vertegenwoordigt de seksindustrie momenteel 6 tot 8 procent van de 27 miljoen mannen, vrouwen en kinderen die als slaaf worden vastgehouden.

Actievoerders, journalisten en filmmakers laten dat getal vaak voorafgaan door 'slechts' – slechts 6 tot 8 procent. Ik heb me daar net zo schuldig aan gemaakt als iedereen, vanwege een, in mijn ogen, heel plausibele reden: de agenda van strijders voor de vrijheid van moderne slaven wordt te zeer gedomineerd door seksuele slavernij. Zoals een van de actievoerders zei: 'Seks is best wel sexy, zelfs als het dat niet is. We weten dat we voorpagina-nieuws kunnen zijn met verhalen over de seksindustrie, en als dat nodig is om mensen bewust te maken van dit onderwerp, dan denk ik dat we daar gebruik van moeten maken.' Maar hoe gering het percentage ook is, het betekent wel dat er op dit moment, en elke keer als jij dit boek pakt, bijna twee miljoen mensen gedwongen worden als prostituee te werken. Twee miljoen.

Twee miljoen mannen, vrouwen en kinderen. Dat is meer dan alle inwoners van Edinburgh, Birmingham en Glasgow bij elkaar, die tegen hun wil worden vastgehouden en seksuele diensten moeten verlenen.

Hebben we daar geen weet van? Zijn deze mensen buiten ons gezichtsveld geraakt? Natuurlijk niet. We weten het wel, maar we kiezen ervoor om er niet over na te denken.

De brief werd bezorgd toen ik bezig was de serie over slavernij te maken. Hij was van Sarah en hij sprak voor zich.

Tim Tate
November 2012

Gateshead
Tyne & Wear
September 2011

Hallo Tim,

Ik vond dat het tijd werd om je te schrijven en mijn excuses aan te bieden voor mijn afgrijselijke gedrag dat jij te verduren hebt gekregen toen wij samen aan ons boek werkten.

Van wat ik me kan herinneren – en dat is niet veel – weet ik dat ik een verschrikking moet zijn geweest. Ik heb alleen vage herinneringen aan die tijd: de medicijnen die ik voorgeschreven had gekregen en mijn alcoholverslaving zorgden ervoor dat ik me gedroeg op een manier waar ik me nu voor schaam. Mijn huwelijk liep op de klippen en ik weet dat ik iedereen om me heen het leven zuur heb gemaakt: mijn familie, jou en mezelf. Dat spijt me oprecht.

Er is sindsdien veel gebeurd. Ik ben eindelijk afgekickt van drank en drugs, en zelfs van de medicijnen die ik innam. Ik ben nergens meer aan verslaafd en voor het eerst in mijn leven heb ik alles onder controle.

Ik ben inmiddels gescheiden en heb me losgemaakt van mensen die me kunnen kwetsen of me weer kunnen meesleuren naar de duistere gemoedstoestand waarin ik me bevond toen we elkaar voor het laatst zagen. Ik heb een prachtig appartement, waarin ik alleen woon met mijn hondje, en ik zie mijn moeder bijna elke dag. Er gaat geen dag voorbij zonder dat we elkaar spreken, en het leven is heerlijk.

En er is nog iets wat je nooit had verwacht: ik werk. Ik had nooit gedacht dat ik ooit nog zou kunnen werken, maar ik heb wel degelijk een baan, en niet zomaar eentje. Ik heb een opleiding tot verslavingscounselor gevolgd en ik help bij de plaatselijke liefdadigheidsinstelling die mensen begeleid zoals ik ooit ook was.

Ze zien dat ik, door alles wat ik heb meegemaakt, zowel sympathie als empathie kan voelen voor hun cliënten. Ik zie ze en ik weet dat ik daar ben geweest waar zij nu zijn. Maar, nog belangrijker, zij zien mij en weten dat ik in hun situatie heb verkeerd en erin ben geslaagd daar goed uit te komen.

Het geeft zo'n goed gevoel om eindelijk anderen te helpen, vooral na wat iedereen voor mij heeft gedaan. En daarmee kom ik bij de andere reden om jou te schrijven.

Ik heb geluk gehad dat ik aan de seksindustrie heb kunnen ontsnappen. Hoeveel vrouwen zoals ik zijn verslonden, in de val gelopen, vernalen, uitgespuugd? Hoeveel vrouwen worden er op dit moment nog steeds gevangengehouden, in Groot-Brittannië, in Nederland, waar dan ook, in dorpen en steden in de hele wereld?

Tot op de dag van vandaag kan ik me niet herinneren hoe-

lang ik gedwongen werd om mijn lichaam achter de ramen van de rosse buurt van Amsterdam te verkopen, maar de pijn kan ik niet vergeten. Elk uur voelde als een dag, elke dag als een week. En de weken veranderden in maanden, met als gezelschap alleen slechte vrienden zoals cocaïne, crack en cannabis om mij te steunen en me door de eindeloze tredmolen van egoïstische mannelijke lust heen te helpen.

En ik voel me schuldig. Schuldig omdat ik het heb overleefd. Schuldig omdat ik ben ontsnapt. Schuldig omdat daar zo veel andere Sarahs gevangenzitten. Zij zijn de slaven die ik heb achtergelaten en ik kan ze niet uit mijn hoofd zetten.

Dus, Tim, is er iets wat wij kunnen doen om daar verandering in te brengen? Zo veel lezers van ons boek hebben zulke lieve brieven geschreven; zij hebben mij de kracht gegeven om te zijn wie ik nu ben. Maar er zijn ontelbare vrouwen zoals ik destijds die nu diezelfde steun nodig hebben. Is er misschien een manier om samen iets te doen, wat dan ook, om hen te helpen?

Wat denk jij?

Liefs,
Sarah

Inleiding

Het waren de foto's. Drie beelden naast elkaar, in een rijtje afgebeeld als in een korte filmclip, of als de afbeeldingen in een stripverhaal. Maar er was niets vrolijks aan, er was geen vrolijkheid te vinden in het afgebeelde verhaal. Het was een verhaal dat ik te goed kende om te negeren.

De eerste foto was afkomstig van een beveiligingscamera op Schiphol. Hij bestond uit vier delen en elk deel toonde een momentopname in de vertrekhal tussen de gates B en D.

Op de eerste foto in het rijtje benadert een grote, stevig gebouwde, kale man een tengere, blonde vrouw, gekleed in een topje, spijkerbroek en ballerina's. Ze is minstens dertig centimeter kleiner en vele kilo's lichter dan de man. Op het volgende frame, een tel later zie je dat hij haar bij haar armen probeert te pakken; ze doet haar armen omhoog in een poging hem af te weren. Over naar frame drie: hij heeft haar polsen beetgepakt, haar rug is gekromd terwijl ze van hem los probeert te komen. Op het laatste beeld worstelt hij met haar: tijdens de worsteling met haar aanvaller is het roze topje omhooggeschoven waardoor haar onderrug te zien is. Een jongeman loopt langs hen heen, hij is zich schijnbaar niet bewust van het drama dat zich op minder dan een meter van hem afspeelt.

Mijn gedachten vliegen vijftien jaar terug. Ik ken die hal, het

was mijn poort naar de hel en, uiteindelijk, de plek voor mijn eerste wankele stappen naar de vrijheid. Maar voor de jonge vrouw op de foto's is er geen vrijheid; ik weet dat net zo zeker als ik weet wat er op die foto's gebeurt.

De beelden zijn vaag en korrelig, zoals dat gaat met beelden van beveiligingscamera's. Toch is het duidelijk dat deze jonge vrouw, of eigenlijk nog een meisje, weg probeert te komen bij een man die haar gevangen heeft genomen, of dat althans probeert.

De volgende foto is van een dag later en is genomen op een politiebureau. Het is een klassieke politiefoto en de banaliteit wordt nog benadrukt door het harde flitslicht dat weerkaatst op de witte keramische tegels aan de wand. De ogen van de geportretteerde staren me leeg en bijna levenloos aan. Maar dit is niet de politiefoto van een man die is opgepakt en de ogen zijn niet die van een verdachte. Het is een foto van het jonge meisje op het vliegveld.

Haar ogen staren me aan. Ik zei dat ze bruin zijn, net als de mijne. Maar eronder liggen grote, blauwe plekken doorspekt met rood waar het bloed tot net onder de huid is gestroomd. Ze is kort daarvoor gestompt en geslagen.

En dan de laatste foto. Het meisje heeft zich omgedraaid – of ze hebben haar omgedraaid. Haar rug is naar de camera gericht en haar top is omhooggetrokken, bijna alsof de politie het laatste frame van de beveiligingscamera wil naspelen. Maar daar gaat het niet om. De fotograaf heeft een foto genomen van de tatoeage die vlak boven haar billen staat afgebeeld.

Op het eerste gezicht lijkt het op het aarsgewei dat veel jonge meisjes op hun onderrug laten tatoeëren. Maar als je beter kijkt, zie je dat midden in dat gewei het woord 'Abu' staan. Ik weet met afschuwelijke zekerheid wat die tatoeage betekent. Ik weet dat uit eigen ervaring en ik heb daar vijftien lange, pijnlijke jaren mee te maken gehad.

Het is geen tatoeage maar een brandmerk, het betekent dat het meisje van iemand is. Haar meester heeft zijn teken op haar geplaatst – hij is een mensensmokkelaar, zij is zijn seksslavin.* De foto's liegen niet en ze dwingen me de waarheid onder ogen te zien. In mijn vorige boek schreef ik:

Mijn naam is Sarah Forsyth. Ik ben als kind misbruikt en ik ben een seksslavin geweest. Ik ben als vrouw verhandeld en een crackhoer geweest. Ik ben vele dingen, goede en slechte. Ik ben zwak en ik ben sterk. Ik ben angst en ik ben liefde. Ik ben wanhopig en ik ben hoop. Maar één ding ben ik bovenal: ik ben een overlever.

Dat was, ís, allemaal waar, hoewel er nog zo veel meer te vertellen valt over mijn tocht tussen de hel en de bovenwereld. Maar er is iets anders wat ik ben, of ben geworden. Overlevers hebben een plicht, de plicht over hun beproeving te vertellen en de nog zwaardere plicht er iets aan te doen.

Dit wordt een reis die net zo moeilijk is als mijn ontsnapping uit de seksslavernij, maar het is een reis die ik moet maken omwille van de mensen die er nog in gevangenzitten.

Wil jij die reis samen met mij maken?

* Voor het geval een lezer Sarahs verhaal in twijfel trekt, de Nederlandse politie en aanklagers kunnen elk detail bevestigen. De jonge vrouw op de foto's was inderdaad getatoeëerd door de man die met haar worstelde. Hij runde een internationale mensenhandel, waarbij al 'zijn' vrouwen zijn brandmerk moesten dragen, alsof ze vee waren.

1

De negen cirkels van de hel

Hoe moet je de hel omschrijven?

Probeer het maar eens. Er wordt me nog steeds gevraagd te beschrijven wat ik heb meegemaakt. De mensen die me ooit, lang geleden en in een andere wereld, hebben gekend, vragen dat aan me. Soms zijn het vrienden van school, of leden van de familie die ik ben verloren. Mensen die me niet kenden totdat ze mijn boek pakten en dingen lazen waarvan ze dachten dat die nooit zouden kunnen gebeuren; mensen die het boek niet hebben gelezen maar erover hebben gehoord van vrienden of buren. En iedereen vraagt: hoe was het wérkelijk?

Misschien kunnen ze zichzelf er niet toe brengen te geloven dat mensen elkaar dat soort vreselijke dingen aandoen. Sommigen zeiden dat ik het had verzonnen of dat ik overdreef. Misschien vragen ze me daarom om het elke keer opnieuw te vertellen.

Toch lijkt het, telkens als ik erover probeer te vertellen, onmogelijk om woorden te vinden voor deze nachtmerrie. Woorden om te omschrijven hoe die onophoudelijke ellende in de seksslavernij werkelijk is, hoe het is om vastgeketend te zijn aan het schier onmogelijke gewicht van verslaving. De woorden 'ellende' en 'nachtmerrie' komen niet eens in de buurt. Hoe moeten zulke woorden overbrengen hoe het voelde om toch door te

gaan met ademen, dag na dag, week na week, jaar na jaar?

Dus toe maar, probeer het ergste te beschrijven wat je ooit is overkomen. Dwing jezelf terug te gaan in je meest duistere, akeelige periode en probeer die herinnering met al haar pijn, ellende en bitterheid echt te doorleven. En vermenigvuldig dat dan: maak het groter, diepgaander, duisterder en eenzamer dan je kunt verdragen.

Voel hoe de tranen weer opwellen totdat ze je verstikken. Dompel je er volledig in onder, totdat je geen adem meer kunt halen en je zeker weet dat je zult sterven. En dan weet je misschien een heel klein beetje hoe het voelde, en nog voelt.

Wellicht vind je dat ik melodramatisch doe of me in zelfmedelijden wentel, maar ik heb het niet over wat ik zelf heb meegeemaakt. Ik heb het over wat miljoenen andere vrouwen op dit moment meemaken, terwijl jij deze woorden leest. Zij zijn degenen die gevangenzitten in de seksindustrie, hun stemmen verstomd door angst, hun lichamen uitgeput door misbruik en verloedering. Ik ben de buitenstaander, ik probeer mijn stem zo luid te verheffen dat ik de stem kan zijn die hen is ontnomen. Ik probeer iemand, wie dan ook, zo ver te krijgen dat hij of zij er genoeg van weet of het zich genoeg aantrekt om hen te bevrijden.

Maar ik loop te hard van stapel. We moeten bij het begin beginnen en het geleidelijk opbouwen.

De kop boven het artikel was beslist spraakmakend:

BEZORGT SEKSSLAVIN VERPLEEGSTER HEPATITIS C?

Duizenden mensen moeten het die zondagochtend hebben gelezen, misschien bij het ontbijt, of, wat waarschijnlijker is omdat het hier om de *Sunday Sun*, Newcastle's wekelijkse roddelblad ging, in de pub. Wat vonden zij van andermans ellende? De

schrijver had me nog nooit ontmoet, maar hij leek overtuigd van mijn kwaadaardige inborst.*

Voormalig seksslavin Sarah Lee heeft een verpleegster de schrik van haar leven bezorgd. Drugsverslaafde Lee werd behandeld voor een overdosis. Daarbij werd ze agressief, begon ze te schelden, en spugde ze in de mond van de verpleegster. Dat leidde tot een kettingreactie, zette een reeks gebeurtenissen in gang, want zowel Lee als de verpleegster wist dat Lee aan hepatitis C leed. De verpleegster moest maandenlang gescreend worden en moest leven met de dreiging van besmetting. Nadat Lee de mishandeling had bekend, werd ze veroordeeld tot achtendertig dagen gevangenschap. Maar de drieëndertigjarige uit Duke Walk, Teams, Gateshead, kon de rechtszaal als vrije burger verlaten omdat ze al zevenentwintig dagen in de Low Newton Prison in voorarrest had doorgebracht voordat haar zaak voorkwam. Ze werd echter wel veroordeeld tot het betalen van een boete van tweehonderdvijftig pond van de royalty's die ze deze maand verwacht te ontvangen voor haar boek *Mijn leven in de hel*.

Ik was in één klap een plaatselijke beroemdheid. En ik schaamde me kapot.

De feiten zijn natuurlijk nooit zo simpel of eenduidig als ze op kil, koud papier lijken, maar ze zijn net zo'n goed uitgangspunt als elk ander.

Tracy en ik waren een paar maanden bij elkaar toen we beslo-

* De *Sunday Sun* in Newcastle maakt deel uit van de Mirror Group, bestaande uit plaatselijke kranten. Deze krant heeft geen banden met de nationale *Sun on Sunday*, die na de opheffing van *News of the World* door News International werd gelanceerd.

ten te gaan ‘trouwen’, afgaand op de naam Sarah Lee in het artikel. Het was een geregistreerd partnerschap, geen huwelijk, maar het voelde op alle fronten als een huwelijk: van de bloemen in Tracy’s knoopsgat en het bruidsboeket dat ik stevig vastklemde tot aan het uitwisselen van de ringen en de belofte van eeuwige liefde. En toen dat voorbij was, was ik mevrouw Lee.

Maar andere, minder gelukkige aspecten maakten het ook tot een echt huwelijk. Een op de drie huwelijken eindigt in een scheiding en geregistreerde partnerschappen tussen gelijke seksen lijken dezelfde kant op te gaan: bij 4,6 procent van de vrouwen zoals Tracy en ik wordt het partnerschap ontbonden, en wij waren voorbestemd een klein, onopgemerkt onderdeelje van die trieste statistieken te worden.

We maakten overal ruzie om. God weet dat ik niet gemakkelijk was om mee te leven, maar dat gold net zo goed voor Tracy. Twee zwaar beschadigde, kwetsbare vrouwen die elkaar in tijden van tegenspoed hadden gevonden en die zich – als we niet ruzieden of met elkaar op de vuist gingen – aan elkaar vastklampten zoals een drenkeling zich denk ik aan een stukje wrakhout vastklampt om maar te blijven drijven.*

Ik bracht maar zelden drie nachten achtereen in onze claustrofobische flat op de eerste verdieping door. Het was een piepkleine ruimte, gevuld met net zo veel wanhoop als rook van de sigaretten die we er als troost wegpaften. Drie dagen en drie nachten, meer kon ik niet aan. Ik had het gevoel dat ik stikte en dat de levenskracht, als die er al was, uit me werd weggezogen. En dus ging ik ervandoor.

Waar ging ik naartoe? Van de helft van de tijd kan ik me dat niet herinneren. Niet naar mijn moeder, dat weet ik zeker. Zij

* Tracy had, net als Sarah, ook gevangengezeten en zij had ook geworsteld met drugsgebruik.

was nog steeds op haar hoede met mij en terecht. Ze was naar onze bruiloft gekomen op die heldere, koude dag in 2007, maar ze mocht Tracy niet en ze vond onze wijze van bestaan maar niets. Ik zeg 'bestaan' omdat je het geen leven kon noemen, niet op de manier waarop gewone mensen leven, mensen die niet zo beschadigd waren als wij. Voor ons geen romantiek of een lang en gelukkig leven zoals we ons dat hadden voorgesteld.

Ik was nog steeds afhankelijk van methadon. Toen ik aan het afkicken was van de cocaïne en de heroïne waaraan ze me in Amsterdam verslaafd hadden gemaakt, kreeg ik morfine en raakte ik daaraan verslaafd. Methadon zou de manier zijn om die zucht te onderdrukken, maar in werkelijkheid werd de ene slechte straatdrug door de andere vervangen; in chemisch opzicht was het puur vergif.

Het vergiftigde mijn lichaam en mijn geest, maar het vergiftigde vooral onze relatie. Tracy was onvermurwbaar, ze wilde dat ik van het spul afkikte, maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Ik moest de allesverzengende pijn zien buiten te sluiten waar ik zo bang voor was: de pijn van het feit dat ik misbruikt was als kind en het hernieuwde misbruik in de hoerenbuurt van Amsterdam. En zo werd methadon de derde aanwezige in onze relatie, en geen huwelijk is berekend op drie personen, vooral niet als een van die drie de jaloerse en veeleisende *lover* methadon is.

Als ik wegliep zocht ik soms mensen op die in dezelfde situatie verkeerden: gedeelde smart is halve smart, zoals het gezegde luidt, en bij ons in de buurt was voldoende smart te vinden. Hoewel methadon alleen onder strenge voorwaarden wordt voorgeschreven en het kleine bekertje met de verdovende groene vloeistof in het bijzijn van de verstrekkende apotheker moet worden opgedronken, zijn er altijd mensen die het op straat verkopen, of in groezelige flats, waar het stinkt naar verschaalde

rook en een nog smeriger bierlucht die opstijgt uit lege blikjes. Perfect voor iemand als ik: een echt thuis ver van huis.

Natuurlijk bleef ik nooit lang weg. Er was altijd iets – misschien de behoefte aan een speciaal iemand om in de armen te sluiten, misschien de hoop dat echte liefde voor mij ook weggelegd was – wat me terug deed gaan naar Tracy en mijn officiële status als mevrouw Lee, haar echtgenote. En niet te vergeten terug naar mijn schuldgevoel: ik had een belofte gedaan bij de burgerlijke stand en van onze kleine flat had ik toch een soort van thuis gemaakt. Het was de eerste keer in meer dan vijftien jaar dat ik had geprobeerd een echt thuis te maken en ik wilde dolgraag dat het zou slagen. Als ik heel erg mijn best deed, zou het de volgende keer misschien wel beter gaan. Er kwam een andere keer en weer een andere keer en nog talloze keren. Steeds hetzelfde banale patroon van ruzies, weglopen en het verdrinken van mijn verdriet in gezelschap van mensen die net zo eenzaam, beschadigd en wanhopig waren als ik.

Klinkt dat als zelfmedelijden? Dat hoop ik niet, want dankzij deze ellendige reeks van herhalingen zette het helingsproces eindelijk in. Maar omdat ik nu eenmaal ben zoals ik ben, begon dat proces met een zware fysieke verwonding.

Ik was in een café, wat niet echt ongewoon was in die tijd. Het was een van die keren dat ik was weggelopen en mezelf in drank had ondergedompeld. Opeens was er ruzie; een luide stem, onenigheid, iemand greep een glas, sloeg het kapot en stak ermee naar mijn gezicht. Ik bukte, maar de punten van het kapotte glas raakten me aan de zijkant van mijn hoofd. Het bloed stroomde ongelooflijk hard uit de wond en in het café sloeg het hatelijke lawaai om in een geschokte stilte. Iemand wees naar mij en schreeuwde tegen het personeel dat ze een ambulance moesten bellen. Mijn linkeroor hing langs mijn gezicht en zat nog maar met een dun reepje huid aan mijn hoofd vast.